

Sam N. Helen

Härkälännoitus

VIIMEINEN KUISKAUS



Härkälännoitus

© 2023 Sam N. Helen

Taitto ja kansi: Books on Demand

Kannen kuvitus: Books on Demand

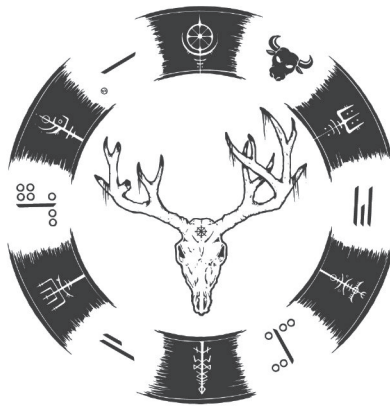
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4150-4

Härkälینnoitus

OSA 1: Viimeinen kuiskaus



Kirjoittanut: Sam N. Helen
Härkälینnoitus - kirjasarjan ensimmäinen osa
2023

PROLOGI

Yksinäinen sihteeri silmäili kirjoittamaansa raporttia puolenkuun muotoisten linsiensä lävitse. Raportti käsitteli viime viikkoisia tapahtumia. Se oli lyhyt ja ytimekäs kuten aina. *”Ei sillä, että täällä nyt mitään koskaan tapahtuisi tai ulkopuoliset uutiset tänne asti kantaautuisivat”* sihteeri ajatteli.

Sihteerin hoikka sormi lipui ylhäältä alas kirjoituspaperilla. Jokaisen listatun asian kohdalla hän hymähti tyytyväisenä. Inventaario tarvikkeista, seuraavan viikon tarkastettavat asiat, eteishallin siivoaminen. Eteishallin käytävällä, vasemmalta kolmannen lampun vaihtaminen. Lopuksi listaan oli kirjattuna kirjoitusmusteen täydentäminen.

Mustetta sihteeri kaipasi kipeästi. Hän tunsi suorastaan huonoa omatuntoa palauttaa haalistunut dokumentti. Sihteeri kävi sen sisäisenä keskusteluna itsekseen, kuka tahansa muu olisi ollut välittämättä näin mitättömästä asiasta, muttei hän. Eihän sihteeri olisi tässä asemassa, jos ei hän takertuisi tiukasti epäpuutteisiin. Mustetta olisi vain saatava konstilla millä hyvänsä.

”löytäisiköhän itsestäni rohkeutta pyytää voisiko ”hän” luoda sitä? Aivan varmasti toimiston ja arkiston hyllyiltä löytyisi sopivat tarvikkeet musteen luomiseen. Sen pitäisi olla ”hänelle” yhtä helppoa kuin luramin jauhaminen aamuisin kahochaan”. Sihteeri pohdiskeli itsekseen. Tästä kaikesta huolimatta hän tunsi kuitenkin ylpeyttä jokaisesta kirjoittamastaan raportista ”hänelle”.

Palatessaan sisäisestä pohdinnastaan, sihteerin katse pysähtyi raportin viimeiselle riville, kuten jokaisen kirjoittamansa raportin jälkeen tahtoi käydä. Rivi palautti aina ikäviä muistoja ja kaipuuta menneeseen. Sihteeri käänsi hitaasti katseensa työpöytänsä ylitse, pöydän edessä avautuvalle käytävälle. Käytävä oli muodoltaan lattiasta kattoon vaaleansinisen kaareva, sitä komisti tarkkojen välimatkojen välein mustantumat metalliset holvikaaret. Käytävän lattia oli mustaa marmoria, jossa kulki kultaisia raitoja satunnaisesti. Käytävä jatkui suoraan monta askelmaa, jonka jälkeen se päättyi isoon metalliseen oveen. Ovi muistutti hyvin paljon ovea, jollaista olisi käytetty pankeissa turvaamaan asiakkaiden kallisarvoinen omaisuus.

Käytävällä, sihteerin työpöydästä katsoen vasemmalla, oli yksinäisyyttään seisova harmaa kivijalkainen jalusta. Jalusta oli tarkoitettu huolehtimaan vieraskirjasta. Vieraskirjan kultaiset lehdet kiilsivät arvokkaasti käytävän valossa. Kirja oli tarkoituksella paksu. Sen luonti hetkellä oli vielä oletettu, monen kävijän jättämään oman jälkensä vierailustaan. Kuitenkaan kirjaa oli tuskin avattu muutamaa ensimmäistä lehteä pidemmälle.

Viimeisimmästä merkinnästä vieraskirjaan on jo sihteerinkin muistin mukaan neljäsataa *kierrosta*. Sihteeri muisteli kyseistä päivää, se ei ollut kauheasti eronnut muistakaan hänen päivistänsä. Sihteeri oli tuolloinkin kirjoittanut raporttinsa valmiiksi, saanut sen lähes tarkastettua. Kunnes aivan huomaamatta, hänen työpöytänsä edessä oli seissyt nuorehko mies. Henkilön oli täytynyt tulla pääovesta käytävään ääneti, onnistua hiipimään hiljaisesti sihteerin näkökentän ulkopuolelta aina työpöydän eteen.

Nuorimies oli pyytänyt lainaksi kynää. Vierailija oli ymmärtänyt ensisilmäyksellä kivijalustalla olevan arvollisen punoksen, ja halusi jättää siihen omat merkintänsä. Nimensä lisäämisen jälkeen vieraskirjaan, nuorimies oli kadonnut ”hänen” toimistoonsa. Vierailija vietti toimistossa useamman tovin, jonka jälkeen poistunut yhtä mystisesti ja hiljaisesti sen enempää sanomatta, kuin oli käytävään saapunutkin. Nuorenmiehen katse vilahti viimeisempänä sulkeutuvan oven välistä.

Sihteeri palasi muistelmistaan takaisin. Hän nousi hiljalleen ja hellästi seisomaan, siirtäen samalla työtuoliaan sivuun, jolla hän oli istunut. Sihteerillä oli edessään pöydällä kaksi dokumenttia, molemmat täysin identtisiä raportteja keskenään. Toinen arkistoon ja toinen ”hänelle”. Valitessaan pöydältä sen haaleamman dokumentin, kierähtäen samalla vasemmalle, ja ottaen askelman kohti avo-ovea. Avonaisen oven yläpuolella komeili kyltti ”ARKISTO”.

Avo-ovesta sihteeri saapui pieneen, muuttaman neliön kokoiseen huoneeseen. Huone oli erittäin pelkistetty. Vaaleansinisellä maalilla maalattujen seinien maali halkeili ja hilseili vanhuuttaan. Tummat puulistat komeilivat lattian ja katon tasossa, luoden huoneelle raamit. Keskellä tuota pientä huonetta seisoivat arvokkaasti vain yksi arkistokaappi.

Kaappi oli samankaltaista tummaa puuta, kuten huoneen seinien listoit. Tummamustan metalliset koristeet suojasivat arkistokaapin reunuksia. Samankaltaista metallia, jota oli käytetty käytävän holvikaarissa. Kaapin jalat olivat valettu muistuttamaan häränkieliä. Kaapin alla kulkivat kiskot, jotka päättyivät ja katosivat muutaman askeleen päässä olevan lattialuokun uumeniin. Kaapin vieressä vasemmalla, oli pieni kultainen riimuin koristeltu laivanruori. Ruorin vieressä oikealla, harotti kultainen kytkinvipu, joka oli nyt asetettu etuasentoon.

Arkistokaappi oli täytetty täyteen keltaisilla arkistomapeilla. Jokaisen mapin arkistointilappuun oli kirjoitettu merkinnät menneen *partikkelin* ja *kierroksen* mukaan. Sihteeri nappasi sulavasti kaapiston oikeasta yläreunasta arkistomapin, käänsi sen raskaan sisällön oikealta vasemmalle, paljastaen viimeisimmän dokumentin taskun. Hän sujautti dokumentin viimeiseen taskuun, jonka jälkeen sujautti raskaan sisällön takaisin oikealle puolelle. Sihteeri sulki mapin ja asetti sen takaisin omaan aukkoonsa hyllyllä.

Arkistokaappi oli näin täytetty aivan täyteen. Sihteeri tarkasteli hetken täyttämäänsä mappeja tyytyväisenä ja ylpeänä. Tarkastelun jälkeen hän siirtyi kaapin vasemmalla puolella seisovan, kultaisen ruorin eteen. Ottaen oikealla kädellään varman otteen kytkinvivusta, sihteeri puristi vivussa olevaa kahvaa pohjaan saakka, jolloin kuului hänen alapuoleltaan isojen rattaiden asettuminen paikalleen. Sihteeri työnsi kytkinvivua päättäväisesti eteenpäin ennen kuin se asettautui uudelleen paikalleen. Kytkinvivun asetuttua paikoilleen, sihteeri asetteli molemmat kätensä kultaiselle ruorille ja alkoi kääntämään sitä myötäpäivään. Ruoria ei tarvinnut kääntää kuin hivenen, jotta koneisto käynnistyi. Metalliset äänet kantautuivat lattian alta.

Arkistokaappi nytkähti paikallaan, sen pohjasta kääntyi ratapyörät kiskoille ja kaappi alkoi liikkua kohti lattialuukkuja. Lattialuukkuja lähestyessään, luukku aukesi täysin auki. Sihteeri seurasi tuota toimintaa sivusta, kaapin lipuessa hiljalleen kiskoilla. Luukun reunalle saapuessaan, kaappi teki pienen nopean nytkäytyksen. Nytkähdys toimi merkinä ratakiskoille, jolloin ne pidentyivät aukon keskiosille. Kun kaappi pääsi keskiosaansa, ratakiskot vetäytyivät nopeasti takaisin pois, ja kaappi sujahti lattialuukusta arkistokaappien arkistoon. Kaapin kadotessa pimeyteen, lattialuukku pamahti kiinni.

Tuossa huoneessa oli toinenkin luukku, se ei normaalisti näkyisi täytettävän arkistokaapin ollessa paikallaan, mutta nyt se erottui selkeästi. Se sijaitsi siinä missä juuri siirtynyt arkistokaappi oli sen täyttämisen aikana seissyt. Kaapin siirtämiseen tarkoitettut kiskot vetäytyivät sulkeutuneen lattialuukun päälle, toinen lattialuukku avautui.

Samankaltaisesta mustasta aukosta, johon edellinen arkistokaappi oli sujahtanut, nousi samanlainen uusi arkistokaappi. Kuului mekaanisen koneiston tyydyttävää nakutusta, kun kaappi nousi hiljalleen omalle paikalleen. Korkea napsautus antoi merkin kaapin lukittautumiseksi paikalleen. Luukku sulkeutui ja ratakiskot hivuttautuivat kaapin alle. Uusi arkistokaappi oli nyt paikallaan hyllyillään aivan uudet, tyhjät mapit odottamassa niiden täyttämistä.

Sihteeri henkäisi puolikuisten silmälasiansa takaa syvään. Hän tarkasti, että jokaisella hyllyllä on uudet mapit. Ollessaan tyytyväinen uuteen arkistokaappiin, hän kääntyi ympäri ja poistui huoneesta.

Astuessaan ulos arkistohuoneesta, sihteeri vilkaisi suurta kultaista kelloa, joka sijaitsi aivan hänen työpöytänsä takana. Kellossa oli paksu ja kultainen pyöreä raami, jonka sisältö oli suojattu kirkkaalla läpinäkyvällä kristallilasilla. Lasin takana oli neljä isoa osoitinta, joista kolme ilmaisi varsinaista aikaa. Osoittimista, keskimmäisin osoitin ylhäällä, ilmaisi meneillään olevan kuun, *partikkelin*. Jokaista kuukautta oli symbolisoimassa, järjestyksessään ylhäältä alaspäin, puolikaarevassa muodostelmassa seitsemän kultaista tähteä. Osoitin vaihtoi tähteä aina *partikkelin* vaihtuessa. Nyt *partikkelin* osoitin oli asettautunut *Herdos partikkelin* kohdalle.

Kellossa alaoikealla, *partikkelin* ilmaisevasta puolikaaresta, oli pieni kultainen ympyrä. Se oli kellon isossa pyöreässä raameissa kokonaisuuden pienin. Sen reunuksia komistivat seitsemän tähteä. Tämän ympyrän aikaviisari oli liikkeiltään vilkkain, sillä jokainen tähti kuvasti jokaista kymmentä minuuttia, *napsautusta*. Seitsemänkymmentä *napsautusta* muodosti tunnin, eli *tiklin*.

Napsautuksia ilmaisevan ympyrän vasemmalla puolella oli isoin ja hallitsevin kultainen ympyrä. Se vei tuosta kokonaisuudesta lähes kaksikolmasosaa. Sen keskusta oli koristeltu muilla pienemmillä kultaisilla ympyröillä, antamaan arvokkuutta ja hallitsevuutta kokonaisuudessa. Tätä suurinta kultaista ympyrää komistivat kaksikymmentäyksi kultaista tähteä, jokainen niistä edustivat yhden *syklin* sisältämää yhtä tuntia, *tikliä*. Eli yksittäinen *sykli* koostui kahdestakymmenestäyhdestä *tiklistä*.

Kellon neljäs kultainen puolikaari, hallitsevan kultaisen ympyrän ylävasemmalla, oli näistä osoittimista mystisin ja myös epävarmin. Se ei noudattanut mitään aikakäsitettä, vaan pelkkää ”*ehkä*” muuttujaa. Tässä puolikaareessa oli vain kolme kultaista tähteä, jokainen niistä ilmaisi seuraavia tiloja ylhäältä alas; ”*kokoontuminen*” ”*elossa*” ”*ei tiedossa/kadoksissa*”. Tiloja ilmaisi kultainen kolmiomainen viisari, jonka osoittimen päätä komisti pienempi, myrkyinvihreä kolmio. Osoitin oli asettunut tällä hetkellä alimpaan tähteen, eli ”*ei tiedossa/kadoksissa*”.

Kellotaulun, kaikkien osoittimien ja viisareiden takana, häivytetty levy oli viimeistely näyttävästi. Koristeena toimivat kultaisten, suoraviivaisten viivojen, pysty ja vaakaristileikkaukset. Kellon koristellun levyn takaa hehkui himmeä valo. Valo vaihtoi kirkkautta ja sävyä riippuen mikä *syklin* hetki oli parhaillaan menossa. Nyt oli myöhäinen iltapäivä ja valo loisti himmeän oranssisena.

Sihteerille oranssi valo ilmaisi olevan iltapäivän *kahochan* aika. Hänen työpöydänsä katsottuna oikealla, seinän vieressä seisoj pienen työtaso. Tuo taso oli tarkoitettu toimimaan keittiön korvikkeena. Tilatoteutus ei ollut aikanaan vain antanut mahdolliseksi luoda varsinaista keittiötä, tai edes syvennystä. ”Hänen” työhuoneessaan olisi varmasti ollut paikka keittiölle, mutta koska pelkästään pienikin häiriö olisi ollut liikaa, sihteeri joutui tyytymään vastaanoton pienen työtasoon. Tasolla oli kaikki tarvittava *kahochan* keittämiseen. Sihteeri käveli tasolle, otti pöydällä olevan metallisen pannun, täytti sen kylmällä vedellä tasolla olevan pienen hanan kautta.

Tason yläpuolella oli lyhyt syvyinen hylly. Sihteeri otti hyllyltä tulitikkuaskin, avaten sen jo valmiiksi. Työtasoon oli upotettu pieni kahden levyn kaasulevy, isompi takana ja pienempi edessä. Sihteeri naksautti pienemmän levyn säädintä hieman, jolloin kaasun syöttö oli pienemmillään. Hän otti avonaisesta tulitikkuaskista yhden tikun, sulki rasia, ja raapaisi sytytyspintaa. Sytytti pienimmälle levyille liekin sytyttämälläan tulitikulla, sääti sen hieman isommalleen, ja lopuksi asetti juuri vedellä täyttämänsä pannun levyille.

Asettaessaan tulitikkuaskin takaisin hyllyyn omalle paikalleen, sihteeri poimi samalla hyllyltä punaisen ja pyöreän purkin. Tuo purkki sisälsi jauhettua *kuorimushia*, josta keittämällä ja suodattamalla valmistettiin *kahochaa*. Sihteeri asetti purkin tasolle kahden kupin viereen. Seuraavaksi sihteeri nappasi hyllyltä sulavasti aivan yhtä punaisen, ja suorakulmaisen, purkin kuin mitä edellinenkin. Hän avasi kannen ja valikoi purkista kaksi valkoista suodatukseen tarkoitettua paperista kartiota ja asetteli kummallekin työtasolla lepäävälle kupille omansa. Sihteeri sulki purkin kannen ja asetteli purkin takaisin hyllylle omalle paikalleen.

Sihteeri tarttui uudelleen kahden kupin viereen asettamansa punaisen pyöreän purkin ja avasi sen kannen. Kannen alta paljastui mustaa jauhetta. Jauheen seasta pilkotti kultainen mitta. Mitta oli tarkoitettu mittaamaan yhden täydellisen määrän *kuorimushijauhetta* yhteen kupilliseen.

Sihteerin tarttuessa mittaansa, siinä samassa hänen oikealla puolellaan kuului kellokoneistosta harvinainen naksahdus. Tuo harvinainen naksahdus sai sihteerin jähmettymään paikoilleen ja kääntämään katseensa kellotauluun.

Naksahduksen jälkeen taustavalo vaihtui himmeään oranssisesta täysin myrkyn vihreään. Naksahduksen jälkeinen lyhyt hiljaisuus rikkoontui kellossa virittäytyvien rattaiden yhteissäveleen. Ylävasemmalla myrkyn vihreän osoitin liikahti, niiasi hieman alas, ja suuntasi hiljalleen ylös. Se pysähtyi ylimmäisen tähden kohdalle, tarkoittaen kokoontumista.

Sihteeri ei muistanut, vaikka piti suurimman osan asioista rautaisessa mielessään, milloin tuo viisari oli viimeksi liikahtanut. Ainakin kymmenisen *kierrosta* oli kulunut edellistä. Tätä tuoretta tapahtumaa sihteeri ei voisi enää kirjata raporttiin, sillä se oli arkistoitu. Tämän hänen pitäisi kertoa henkilökohtaisesti.

Hiljaisen hetken rikkoivat liedeltä huutava vihellys, vesi oli kiehunut käyttövalmiiksi. Sihteeri nappasi kannun liedeltä yhdellä sujuvalla käden liikkeellä ja asetti sen tasolle metallisen alusen päälle. Sihteeri palautui keskeytyneeseen puuhaansa särmikkäästi. ”*Nyt ei ollut aikaa kuhnailla, juuri tapahtuneesta oli raportoitava pikimmiten*” Hän ajatteli mielessään.

Pyöreässä purkissa mustan jauheen seassa ollut kultainen mitta oli nyt sihteerin hennossa otteessa. Hän kauhausi mitalla jauhetta, sirotteli sen toiseen asettamaansa kartioon. Toistaen nopeasti toimenpiteen myös toiselle kupille. Kaatoi kannusta tahdikkaan tarkasti vettä, jottei vettä valuisi liikaa kuppeihin. Sihteeri asetti kannun takaisin aluselle ja jäi odottamaan veden valumista jauheen ja suodattimen lävitse. Sekä vielä lopulta suodatetun nesteen asettumista kuppeihin.

Työtason vieressä seisoi pieni kultainen vaunu. Tuo vaunu oli tarkoitettu *kahochan* tarjoilemiseen. Vaunun ylimmäisellä tasolla seisoi ylväästi sen kultainen vakioasukas. Riimuin koristeltu purkki, joka sisälsi *luramia*.

Hiljaisen suodatus toimenpiteen jälkeen sihteeri heitti käytetyt suodattimet sisältöinen pöydällä olevaan kulhoon. Kulhoon, jossa oli jo ties monennen *syklin iltapäiväkahochat*.

Sihteeri asetti kupit kultaisen vaunun ylimmäiselle tasolle, välttämällä sen suuremmin kuumien *kahochan* läikkymistä. Sihteeri ohjasi vaunun varovasti työtason viereltä vaapaaksi, kääntäen vaunun menosuunnassa ”hänen” toimistoaan kohti.

Sihteeri haki nopeasti työpöydältään kopioimastaan raportista toisen osan, asettaen sen myös vaunun ylimmälle tasolle kuppien viereen. Sihteeri laski kummatkin kätensä vaunun takana sijaitsevan työntötangon päälle, ja työnsi vaunua tasaisesti kohti isoa ja tummaa toimisto-ovea.

Suuri toimistovi avautui itseksensä saranat naristen. Oven takaa avautui mustan aavemainen pimeys. Sihteeri huokaisi vielä ryhdikkäästi, otti varmemman otteen vaunusta ja katosi lopulta toimisto oven takaiseen pimeyteen kultaisine vaunuineen...

---- *** ----

LUKU 1: OVI

Yksittäinen hahmo heräsi orastavaan kipuun alaselässään. Terävähampainen, peukalon kokoinen kivi oli painanut samaa kohtaa alaselässä selvästi useamman tunnin ajan. Näin ainakin juuri syvästä unestaan herännyt hahmo päätteli. Hahmon noustessa istumaan, hän koetteli oikealla kädellään varovasti kohtaa, johon kivi oli painanut omat hampaanjälkensä. Iho oli arka, mutta ei vuotanut.

Täyteen istuma-asentoon asettuessaan, hahmo teki päätöksen olla hetken paikoillaan. Alaselän kipu helpotti hieman, mutta muistutti itsestään kipusykkeinä. Hahmo tunsu jaloissaankin veren lähtevän vasta kunnolla kiertämään. Hahmo tunsu päänsä tuntuvan kevyeltä, tuntien istuessaan pientä huimausta, mutta aavistellen sen menevän nopeasti ohitse.

– *Missä minä olen? Tai kuka minä...* Hahmo köhi pari kertaa kuivaa kurkkua.

– *Olen?...* Hahmon kuiva ääni sai lopetettua kysymyksen.

Hahmo tajusi, että oli sanonut, tai ainakin koitanut sanoa mietteensä juuri ääneen. Selvästikin puheääni olisi varmasti kuulostanut erittäin karkealta ja epämääräiseltä, jos joku olisi sen ollut kuulemassa.

Nielaistessaan pari kertaa refleksinomaisesti, saadakseen tuota kuivaa tunnetta edes hieman helpotettua, hahmo tunsu sen auttavan. Muttei ratkaisevan ongelmaa kokonaan. Kuivan suun saisi tyydytettyä vain vesi. Hahmo nielaisi uudelleen, toimenpiteen tehdessään, hänen suunsa täytti erittäin tuttu kuiva maku. Aivan kuin olisi imaissut kalkkijauhetta isommankin määrän. Hahmo katsoi ympärilleen, huomaten istuvansa hienon kalkkipölyn ympäröimänä.

Kuivuus hahmon suussa ja kehossa huusi nestettä. Mielessään hahmo asetti ensimmäiseksi tavoitteeksi löytää vettä, mutta sitä ennen hänen pitäisi tietää missä hän on, ja mistä mahdollinen nestemäinen helpotus löytyisi.

Syvän unen jälkeinen huimaus helpottui ja keho alkoi tuntua hahmosta jo suhteellisen normaalilta. Lukuun ottamatta kohtaa alaselässä, jossa kiven hampaiden jättämä jälki muistutti vieläkin olemassaolollaan. Hahmo katseli ympärilleen ensimmäistä kertaa, katsoen ensin oikealle, ja sitten vasemmalle. Ympäristö oli tumman varjon peitossa, mutta karkeita ääriviivoja ja muotoja erottui pimeyden keskeltä. Hahmo tunsu, etteivät hänen silmänsä olleet vielä täysin hereillä ja sopeutuneet pimeyteen.

Hahmo hieroi silmiään kummallakin kädellä, ensin kämmenet nyrkissä, vaihtaen hiljalleen hierontaa muutamaan sormeen. Hän aukaisi silmänsä uudelleen, painaen luomiaan pari kertaa voimakkaasti kiinni, ja antoi katseen kohdata pimeyden.

Istuessaan hiljaa pölyn keskellä, hahmo laski mielessään ajan kuluneen ainakin parisen kymmentä minuuttia, ennen kuin pimeässä horisontissa karkeat ääriviivat saivat selkeitä sävyeroja ja maisema alkoi saada muotoja.

Vaihtaessaan asentoon, jossa hän kykeni halaamaan jalkojaan käsillään, hahmo oli päättänyt olla vielä rasittamatta sen suuremmin jalkojaan. Puutuneet jalat saattoivat katkeä vakavankin vamman tai nirhaman, jota äkillinen liike saattaisi pahentaa. Hetken

venyttämisen ja valmistautumisen jälkeen, jalkoihin palautunut tunto antoi huojentuneen helpotuksen. Mikään ei ollut viitannut vammoihin, jalat olivat kunnossa. Hahmo vaihtoi jalkojensa asentoa ristiasennoksi.

Paikka, jossa hahmo vieläkin istui, muistutti hyvin paljon kivilouhimoiden monttua. Hänen takanaan muodostui selkeä, ei kuitenkaan montaa metriä korkea, suora kalkkikiviseinä. Vasemmalla ja oikealla erottui syvänteiden seinät, aina kapenevan hänen edessään kohti montun alkua. Alun jälkeen hahmo ei erottanut mitä montun harjanteen takana mahdollisesti olisi. Louhitun montun pohjalla hahmo käänsi katseensa ylös. ”*Hetkinen, olenko minä luolassa?*” Hahmo kysyi itseltään mielessään.

Odottaessaan taivasta tai vastaavaa, hahmon katseen ottikin vastaan kivinen katto. Luolaston katto oli samankaltainen kuin missä tahansa luonnonmukaisessa luolassa. Alaspäin törröttävät, siellä täällä olevat, ”hampaat” muistuttivat karkeasti luolastoissa vaanivista vaarallisuuksista. Aivan kuin hampaat saattaisivat tipahtaa luolassa kulkijan päälle hetkenä minä hyvänsä.

Montussa istuessaan hahmo erotti luolaston katosta alaspäin laskeutuvia pilareita näkökentässään siellä täällä. Pilarit kapenivat alaspäin sen matkaa, mitä montun pohjalta saattoi erottaa. Hahmo arveli pilareiden valtaavaan luolaston yleisen maiseman, jos hän vain nousisi montun pohjalta.

Hahmo teki päätöksen, että oli viimeinkin aika nousta seisomaan. Hän vaihtoi hiljalleen painopisteensä vasemmalle kädelle, avaten jalat samalla ristiasennosta ja valmistautui nousemaan kyykkyy. Hahmolta pääsi perinteinen, hyväksyttävä ääni, jossa ilma purkautui keuhkoista ulospäin.

– *Noniin.* Hahmo oli täysin polvillaan ja valmistui nousemaan jaloilleen.

– *Hiiioph!* Hahmo sanoi itseään kannustaen.

Äännähdys muistutti hyvin paljon samalta, kuin mitä vanhemmat ihmiset päästivät seisomaan noustessaan. Eihän hahmo tuntenut olevansa vanha, mutta kehon kankeus pitkäaikaisesta makaamisesta paikoillaan, muistutti vielä seisomaan noustessa. Hahmo seisoi nyt viimein kahden oman jalkansa varassa.

Hahmosta se saattoi olla liioittelua, mutta jalkojen venyttely hieman ennen louhimoaukosta nousua, tuntui hänestä luonnolliselta. Lihakset kiittelivät venyttelystä, hiljalleen kasvava lämpö jaloissa sai aikaan mukavan olotilan.

Arvioidessaan rinnettä katseellaan, hahmo ei pitänyt rinnettä jyrkkänä aina maantasolle saakka. Hän otti ensimmäisen hataran askelman ja toisen. Hahmo astui vielä muutaman askelman tämänkin jälkeen ennen kuin kävely muotoutui normaaliksi. Astellessaan rinteen alkuosaan, hän valmistautui henkisesti sen nousemiseen. Rinne maantasolle ei ollut jyrkkä, vain useamman metrin mittainen loiva nousu. Hahmo käytti nousuun oman aikansa.

Ylhäälle päästyään, hahmolle avautui toisenlainen maisema. Paikka, jossa tämä louhos sijaitsi, oli lähes tunnelimainen. Louhoksen takana oli selkeät merkit sortumisesta,

joten se oli täysin poisluettu suunta. Tulisi viemään liikaa aikaa ja energiaa lähteä yksinäisesti aukaisemaan näin suurta sortumaa. Joten hahmon ainoa suunta oli nyt tuosta louhoksesta poispäin.

”Aivan, se vesi. Sitä olisi löydettävä”. Hahmo palautti taas mieleensä.

Tietämättään, että kuinka kauan hahmo oli maannut louhoksen pohjalla, hän huomasi erikoisen seikan. Hänellä ei ollut nälkä. Ainakaan vielä.

Maisema louhoksen reunalta avautui tunnelimaisena, kuitenkin olematta ahdasmielisen kapea. Useita pylväsrivistöjä seisoi uljaana molemmilla puolilla avautuvassa maisemassa, avautuen, kuin harvalleen istutetut puut harmaassa metsikössä.

Pylväsrivistöjen välissä erottautui selkeästi reitti, jota olisi voinut sanoa lähes tieksi. Jokin oli tätä reittiä rampannut useita kertoja louhokselle, jonka reunalla hahmo nyt seisoi. Tielle oli muodostunut urat, hahmo oleksui niiden olevan peräisin jonkinlaisesta vedettävästä vaunusta.

Hahmolle ei ollut väliä mihin tuo tie tulisi viemään, jonnekin sen on kuitenkin päädyttävä. Ja sinne minne se päättyikään, olisi siellä avain varmasti ihmisiä, joilta voisi saada tarkemmin tietoja tästä paikasta.

Tiedonhalu täytti hahmon mielen, hänen kysymyksiinsä olisi varmasti tarjolla vastauksia. Hän halasi tietää, että mikä tämä luola olisi ja miten hän sinne oli päätenyt. Päättäväisesti ja epärommättä, hahmo lähti seuraamaan tuota tietä.

I – II

Jo jonkin matkaa ja aikaa hahmon matkatessa ja kävellessään tuntemattomassa paikassa, jonka mahdollista matkanpäättä hän ei tiennyt, sai hänen mielensä perukoille leijaillemaan epävarmuuden kysymyksiä. Kysymyksiin, joihin vastauksen saaminen tulisi viemään aikaa ja kärsivällisyyttä.

”Olisiko ensimmäisenä vastassa kylä? Vai kokonainen kaupunki? Entä, jos tie ei päädykään mihinkään? Pakkohan sen oli lopulta päädyttävä johonkin? Kuinka paljon hänen olisi matkattava? Tai oli tässä paikassa edes minkäänlaista eloa?” Hahmo kysyi itseltään mielessään.

Hahmo pysähtyi ja läpsäytti molemmilla käsillään poskilleen. *”Nyt ei ollut aikaa ja aihetta paniikkiin!”* hahmo huusi sisäisesti itselleen. Lopuksi hän lakaisi kysymykset ja epävarmuuden mielensä perukoille takaisin. Hahmo keskitti tiiviisti sisäisen keskittymisensä ja tavoitteensa vain seuraamaansa tiehen ja sen reunustalla kulkemiseen.

Hämmästykseseen hahmo huomasi silmiensä tottuneen suhteellisen nopeasti luolaston hämärään valaistukseen. Hän kiinnittikin nyt ensimmäistä kertaa huomiota

Matias herää yksinään tuntemattomasta luolastosta. Hänen kehonsa tuntuu ras-
kaalta, kuin hän olisi herännyt pitkäaikaisesta
koomasta. Tutkiessaan tuntematonta ympäris-
töä, Matias kohtaa kuusi muuta kohtalotoveria,
joiden kanssa kommunikointi ei ole mutkatonta.
Sekä heidän ensikohtaamistaan varjostaa mus-
tan marmoriset ovet...

Viimeinen kuiskaus on Härkälinoitus-sarjan
ensimmäinen osa. Kirjassa seurataan Matiasta ja
hänen kohtalotovereitaan. He kamppailevat sekä
uniensa ja menneisyyksien kanssa, että heille
annetusta tehtävästä läpi Härkälinoituksen. Se-
koittuvatko unet ja todellisuus? Selviääkö seitsi-
kolle Härkälinoituksen salaisuus? Sekä saavat-
ko he vastauksen kysymykseen ”miksi juuri he
ovat saapuneet Härkälinoitukseen?”

BoD

